No. 30.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 10 Maart.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elke regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

INGEZONDEN STUKKEN.

Een woord over het rapport der Centrale Afdeeling der Tweede Kamer, rakende het ontwerp van wet bevattende wijzigingen in de bestaande wetgeving nopens het regt van successie.

Ik gevoel het, er behoort moed toe, om, niet eens een gunstig, maar een onpartijdig woord van beoordeeling te zeggen over het voorgedragen regt van successie in de regte lijn; — nu vooral, nu de meerderheid der Kamer zich tegen die invoering verzet heeft en eene *betrekkelyke* meerderheid der natie dat regt niet wil.

Ik gevoel het, nu vooral is mij moed noodig, nadat mijn vroeger artikel over de belasting in de regte lijn van ministeriëlen zin is beschuldigd en zelfs door enkele mijner vrienden verkeerd is begrepen.

En toch, in dat vorig artikel, heb ik niet anders betoogd dan dat de Minister van Finantien, naar mijn oordeel, niet mogt gebonden geacht worden door een afkeurend votum van den Raad van State; dat zijne onafhankelijkheid, zijne zelfstandigheid en kordaatheid in dezen, lof verdienden, en men dit bewijs van handelen naar overtuiging moest eerbiedigen en op prijs stellen. Ik heb er bijgevoegd, dat het regt van successie aan bezwaren onderhevig was, maar dat ook andere belastingen in dezelve deelden en dat men *of* tot een krachtig stelsel van bezuiniging en vereenvoudiging zou moeten besluiten, door goedkooper en eenvoudiger huishouding op te rigten, *of*, wilde men het tegenwoordig stelsel behouden, men dan in dat geval de voorgedragen belastingen moeijelijk zou kunnen weigeren. Ik wil er nu wel bijvoegen, dat het bij de nu voorgestelde, naar mijne innige overtuiging, niet blijven zal, zoo wij op den tegenwoordigen voet zullen voortgaan. Men heeft mijn artikel misschien te vlugtig gelezen, het gewone lot, beschoren aan onze ephémérische geschriften. Welke kleur men aan dat geschrijf wil toedichten, ik verklaar dat het nog mijne gevoelens zijn. Over de woorden ministerieel, oppositie enz. schrijf ik misschien eens nader, want ik geloof dat het goed is, die zaken wat nader te définiëren. Onze tijd vooral speelt met die woorden en bezigt ze naar goedvinden, zonder de beteekenis en den juisten zin derzelve altijd naar eisch te gevoelen. Voor het oogenblik zou ons dat betoog te ver heen voeren. Ook gevoel ik mij daartoe nu nog minder geschikt, al wil ik voorhands reeds gezegd hebben dat die oppositie mij alleen billijk en redelijk voorkomt, die zich rigt tegen *zaken* of tegen *gevoelens* die men gelooft in dwaling te zijn, zonder daarom het brevet van onfeilbaarheid voor zich-zelf te bedingen. Maar onderzoeken wij nu het bedoelde rapport.

Ik moet al aanstonds opmerken, — en men vergeve mij, om den wille der zaak, mijne vrijmoedigheid, — dat het mij voorkomt dat, wanneer er sprake is van een nieuw middel van belasting in te voeren tot vermeerdering der Staats-inkomsten, de eerste vraag behoort te zijn, alvorens zich met het voorgedragen middel in te laten, of vermeerdering van inkomsten noodig en behoefte is? Wordt die vraag ontkennend beantwoord, waartoe zal dan een nader onderzoek dienen? Ik had gewacht die vraag als *hoofdpunt* vóór alles te zullen hebben behandeld zien. Ik wil niet ontveinzen, dat zij *negatief* kon worden beantwoord, en welk eene schoone en geschikte gelegenheid was er dan niet, bij het willen van nieuwe en meerder belastingen, om bezuinigingen aan te geven en algemeen gewilde vereenvoudigingen te doen kennen?

Men noemt de belasting op de erfenissen in de regte lijn oneigenaardig, onstaatkundig, onzedelijk, ongelijk drukkend en hatelijk. Men mag het er dus voor houden, dat men alle middelen tegen de gewilde invoering der genoemde belasting wel heeft gexploiteerd. Ziet ik wil alle argumenten die zijn aangevoerd voor een oogenblik admitteren en zeg dan nog: *indien men onze huishouding* op den bestaanden voet wil handhaven, dan zal men ten slotte wel tot zulke middelen als de voorgedragen komen moeten; zoo niet tot nog andere en meerdere. Maar mijne onpartijdigheid eischt dat ik er bijvoege, de Kamer heeft ditmaal wel de zwartste kleuren gekozen en, het doet mij leed het er te moeten bijvoegen, zij heeft voorbijgezien dat er belastingen *bestaan* op welke *elk* der gebezigde epithetons van volle toepassing is. Het volgt trouwens van zelve, dat de meest redelijke en billijke belastingen in de eerste rei derzelve worden opgenomen; maar zijn deze over opgevoerd, dan is de latere rei die volgt reeds minder gelukkig, en ten slotte aller ongelukkigst, zoo men wil. De belasting op het *gemaal* is toch wel oneigenaardig? Of is er iets eigenaardigs in dat men u dwingt het minste der granen tot brood te nuttigen? Zij kan evenmin den naam van staatkundig verdienen, want zij neemt die groote volks-massa van minder gegoeden en behoeftigen tegen u in en verhoogt zelfs den prijs van het brood dat gij den armen toereikt. Onzedelijk? — en ik noem u de ontduiking der regten, de vermenging der granen, om ook niet te wijzen daarop, dat gij het voedzaamste koren onthoudt aan uwe reeds verzwakte arbeiders. Ongelijk drukkend? — eilieve! wat draagt de burger met zijn talrijk kroost eenen drukkenden last, van welke de schatrijke met zijne vrouw zonder kinderen, zelfs de gedachte niet heeft? Hatelijk? — maar ik heb niet noodig dit te betoogen. Men zal mij niet tegenspreken, maar aanvoeren dat men die belasting, om deszelfs bedrag, niet missen kan. Ik stem het toe, maar men drukke dan zoo zwaar niet op die eigenschappen, die men bij de eene wet wil doen gelden om er bij de andere over te zwijgen? Of is niet om de twee jaren elk middel van belasting in discussie, bij elke begrooting die wordt voorgedragen. Beantwoorden wij ons zelve eens de vraag of de belasting op het gemaal daarom niet minder bezwarend wordt gerekend, omdat zij alleen drukkend is voor menschen gewoon aan ontbering en wier invloed te ligt wordt bevonden aan den maatschappelijken evenaar?

Men zegt in de § 2, dat bij versterf het kind niet erft, maar treedt in het bezit van wat hem niet zou kunnen ontnomen worden. Maar zoowel als het kind regt heeft op zijne legitime, hadden de ouders immers een disponiebel gedeelte, dat het dus mag gezegd worden te erven, als er niet over is beschikt geworden. Wat de 3e § betreft en aangaat de dadelijke afschaffing van het gewilde regt *na* de Fransche overheersching, men mag vragen, is aan dat argument veel gewigt te hechten? Het goede destijds ingevoerd was toen toch hatelijk, alleen omdat het van Franschen oorsprong was. Het goede is wel eens afgeschaft, het kwade behouden of weder ingevoerd. Ik herinner aan de heerlijke regten, aan toegestane vergoedingen, die meest diegenen hebben gebaat die geene schade geleden hadden. § 4 is zeker meer juist, want handel en nijverheid zullen zeker wel eenigermate worden belemmerd, vooral beschouwd uit de in § 5 aangevoerde argumenten. § 6 mag toepasselijk geacht worden ook op andere middelen van belasting, of zou de voorgestelde alleen gelegenheid aanbieden tot meineed en ontduiking? Onevenredig zeker is de gewilde belasting, maar ook dit deelt zij met vele anderen, en zoo als ik opmerkte, men vergete niet dat het een middel is door *nood* uitgedacht, *na* dat alles belast is en overbelast. Sommige leden schijnen gene belasting op de *inkomsten* te willen. Men bedenke de bezwaren, vroeger ook door mij in het breede ontwikkeld, en herinnere zich het verledene. Dat die belasting echter niet onzedelijk en niet ongelijk drukkende zou zijn, valt moeijelijk te begrijpen, als men het vroeger gebeurde raadpleegt en aangifte en contrôle indenkt. Zou ook deze handel en nijverheid niet schaden?

Het rapport zegt dat, naar het oordeel der meesten, nog wel *andere* middelen zijn aan te prijzen. Een individu doet misschien niet altijd verstandig, zijne middelen tot verbetering *publiek* te maken. Andere wegen zijn daartoe somtijds verkieselijk, want nog eens herhaal ik, het is mijne overtuiging, dat het beter is dat het goede van de regering uitgaat, — maar de Kamer heeft eene andere roeping, een ander karakter, en daarom had eene aanwijzing dier *andere* middelen door *de meesten* aan te prijzen, zeker aangenaam en welkom geweest aan de natie. De Kamer zou daardoor haar aanzien verhoogd hebben.

Ik eindig deze vlugtige beschouwing, met als slotsom mijner individuele meening, het als zeker te stellen, dat eene heffing van een regt van successie in de regte lijn, en welligt meer nog, kan worden gemist, indien men bezuinigen wil en vereenvoudigen; — maar met ernst, met nadruk, — maar algemeen en in alles. Moet het bestaande evenwel gehandhaafd, moeten al onze instellingen behouden, mag er niets wegvallen, niets vereenigd, niets besnoeid worden, — mag het werktuig niet op meer enkele, meer eenvoudige maar deugdelijker en snelwerkender raderen loopen: neen dan kan en dan zal, vroeg of laat, die heffing niet worden gemist; en de tijd zal wel den stempel der waarheid drukken op de voorspelling, dat die heffing nog wel door andere middelen van nieuwe uitvinding zal moeten worden gevolgd: want ons land is te beperkt in gegoede bevolking voor instellingen, zoo velerlei als groot van omvang, zamengesteld van aard en kostbaar van inrigting. Het verledene zij voor de regering en de natie eene leerzame waarschuwing voor de toekomst!

HEINENOORD, 6 Maart 1843. VOGELSANG.

NIEUWSTIJDINGEN.

OOST-INDIE.

BATAVIA, den 9. November. Van Poerwakarta (residentie Krawang) wordt gemeld, dat op den 20. Oct. ll., des namiddags ten 2 ure, in het district Tagalwaroe een buitengewoon zware storm heeft gewoed, vergezeld van onweder en hevige regen en hagelbuijen. Bij dien storm zijn ter genoemde plaats ingestort: 57 huizen, 34 loemboengs en 11 karbouwkralen, terwijl verscheiden klapperboomen uit den grond werden gerukt en een karbouw door den bliksem is gedood. Er zijn eene menigte hagelsteenen gevallen, die de groote hadden van kleine duiveneijeren. Gelukkig heeft men bij deze gelegenheid geene menschenlevens te betreuren.

OOSTENRIJK.

WEENEN, den 26. Februarij. De *Bote van Tyrol* deelt verscheidene ongelukken mede, door de sneeuwvallen in het gebergte veroorzaakt. In de maand Feb. zijn bij Glanz. twee knapen onder een' sneeuwval begraven; in Prettau werden verscheidene menschen onder de sneeuw bedolven; behalve eene vrouw, werden zij echter gered. Een tweede nog grootere sneeuwval sleepte aldaar een geheel huis met zich voort en begroef 7 personen, die hetzelve bewoonden. De dorpbewoners gingen dadelijk aan het werk, en het gelukte hen, 4 derzelve levende van onder de sneeuw te halen. In het dal St. Veit stortte een dubbele sneeuwval op eene woning; van de 12 huisbewoners vonden 8 onder de sneeuw hunnen dood. In de gemeente Hopfgarten, overstelpte eene lawine vijf gebouwen, waarbij 6 menschen het leven verloren. Op de bergen heeft men op meer dan eene plaats lijken onder de sneeuw gevonden.

FRANKRIJK.

— Men schrijft onder dagteekening van den 23 Februarij het navolgende uit Parijs aan de *Augsb. Allg. Zeitung*:

Niettegenstaande de aanhoudende pogingen van onze regering om de vroegere naauwe betrekkingen met Engeland te herstellen, wil men toch op het mogelijke geval van eenen vredebreuk, voorbereid zijn. Dientengevolge zullen op alle punten onzer kusten verdedigende batterijen worden opgerigt. Niet minder dan 3.000 stukken geschut *à la Paixhans*, zullen hiervoor gebezigd worden. Reeds zijn er 600 van deze gereed, 300 zullen er in den loop des jaars geleverd worden en het overige gedeelte zoodra de staat onzer financiën zulks zal gedoogen. Men heeft deze soort van kanonnen gekozen, om dat zij zoo wel in parabolische als lijnregte rigting vuren en zelfs de kleinste oorlogsschepen, zoo als stoombooten, bestrijken kunnen. Ongemerkt, doch onvermoeid is Frankrijk werkzaam met het nemen van maatregelen om de overmagtige marine van Groot-Brittanie te kunnen wederstaan.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 6. Maart. In de zitting van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van heden is ingekomen een ontwerp van wet, strekkende tot vermindering der rente van 's rijks schuld.

Bij dit ontwerp wordt voorgedragen:

1°. De 160 millioenen guldens ad 2½ pCt., ingevolge het met Belgie gesloten tractaat ten behoeve van Nederland ingeschreven in het Belgische grootboek te gelde te maken en tot vernietiging van 's rijks schuld aan te wenden.

2°. De 5 pCt. schuldbrieven ingeschreven in het tweede grootboek, door 4 pCt. te doen vervangen; zullende voor iedere 5 pCt. ad 100 pCt. 108 aan 4 pCt. worden afgegeven en bij weigering de aflossing in contante penningen geschieden.

3°. In te trekken de 5 pCt. Oost-Indische losrenten, en daarvoor te creëeren 4%, die tot geenen lageren koers dan 92 zullen mogen worden uitgegeven.

4°. Te vernietigen de 4 pCt. Schatkistbiljetten, de Domeinlosrenten, de Schuldbrieven van het Amortisatie-Syndicaat ad 99⅞ millioen, en af te lossen de schuld aan de Nederl. Handel-Maatschappij; tot welk einde des noods nieuwe Oost-Indische Schuld zal kunnen worden gecreëerd, enz.

— Men verneemt dat het te kort over den jare 1842, thans opgegeven is te bedragen ruim 9 millioen, en dat de bezuiniging, die de minister berekent uit de heden voorgestelde rente-vermindering tot stand te brengen, omstreeks twee millioenen zal beloopen.

— Het gerucht loopt, dat er wederom eene bezuiniging bij het leger op handen is. Naar men wil, zoude bij elk regiment infanterie een der majoors gesupprimeerd worden en in het kommando van een veld-bataljon worden vervangen door den luitenant-kolonel: thans het bevel over het reserve-bataljon voerende; in dit geval zoude de chef van het regiment zich moeten vestigen in de plaats, waar het reserve-bataljon garnisoen houdt, ten einde hetzelve onder zijn direct opzigt te hebben.

Voorts zou de sterkte van elke compagnie infanterie met eenen luitenant en veertig man verminderd worden, ten gevolge waarvan 176 luitenants buiten activiteit zouden geraken, en de sterkte van het leger met ruim 7000 man verminderd worden. Naar men verneemt zoude het 3° regiment ligte dragonders bestemd zijn om met het aanstaande voorjaar het 2° regiment lanciers in de provincie Limburg te vervangen, terwijl laatstgemeld regiment in de noordelijke provincien van het rijk zoude gestationeerd worden, om aldaar de dienst van maréchaussée te verrigten.

VLISSINGEN, den 9 Maart. Wij zijn door eenige muziekliefhebbers verzocht te melden, dat de Soirée Musikale, alhier Maandag avond door de familie *Bekker*, met medewerking van eenige heeren en dames, ingezetenen dezer stad, gegeven, ruim aan de verwachting heeft beantwoord: al de stukken zijn met smaak en accuratesse uitgevoerd, en met genoegen zal men zich dezen aangenamen avond nog dikwerf herinneren.

— Bij besluit van den 4 Maart heeft Zijne Majesteit aan *J. N. Liebert*, op deszelfs verzoek, eervol ontslag verleend als secretaris der commissie van landbouw in Zeeland, en in deszelfs plaats benoemd Mr. *W. P. Vis*, te Middelburg.

— Naar men verneemt is door Z. Exc. den minister van financien, ten behoeve van *A. P. Dronkers*, concessie verleend tot het aanleggen van eene postwagendienst tusschen deze stad en Domburg, onder de navolgende bepalingen:

De dienst zal, uitgezonderd des zondags, dagelijks plaats hebben van Domburg des voormiddags ten 7¼ ure en van Middelburg des namiddags ten 2½ ure; zullende de weg in den tijd van 1¾ uur worden afgelegd.

De ondernemer zal ter zijner keuze gebruiken een rijtuig van vijf zitplaatsen met één paard, of een rijtuig van negen zitplaatsen met twee paarden bespannen.

De vrachtprijzen zullen zijn 60 cents de persoon, en voor heen en weder, betalende ƒ1,10. Pakjes en brieven naar advenant. (*Midd. C.*)

— De *Middelburgsche Courant* van heden deelt een zeer belangrijk artikel mede van den heer *D. Dronkers*, over de afdamming van het Sloe. Wij zullen in ons volgend N°. hetzelve aan onze lezers mededeelen.

MENGELINGEN.

ONZE REIS NAAR HET RIJENSCHE KAMP VAN 1833.

In Baronnie en Meijerij was alles in rep en roer; want de twee volgende dagen zou in het kamp bij Rijen — dat daarna opbrak — eene groote wapenschouwing plaats hebben en met een spiegelgevecht in 't vuur besloten worden.

Ook wij wilden met mijne kales voor vier personen daarheen, wij, t. w.: de notaris, de schoolmeester, mijnheer VREDE, die in ons dorp renteniert, en mijn persoon. Ook mijn' boekhouder, MOS TELLING, had ik permissie gegeven, om er heen te rijden, en wel op een paard, dat ik kort te voren te Tilburg, op eene veiling van afgekeurde huzarenpaarden gekocht had.

Eerst dien ik een paar woorden over mijne eigene, kleine geringheid te zeggen. Ik woon op een vrij groot buiten in Noordbraband en ben bovendien nog burgemeester van ons dorp. Destijds was ik, schoon al redelijk op mijne jaren, nog ongetrouwd en had eene jufvrouw, die mij de huishouding bezorgde. Zwaar van ligchaam en met een buik van wat-ben-je-me, valt alle ligchaamsinspanning mij wat zwaar, en toch ben ik een liefhebber daarvan en loop en zaag 's middags hout tegen de klippen aan. Eene kale schedel en eene groote bril op mijn neus voltooijen 't beeld, dat de goedgunstige lezer zich welligt van mijn figuur in de wereld voor de geest gelieft te brengen.

Onderweg overleiden wij, of wij de exercitiën te voet of in het rijtuig bijwonen zouden. De notaris was van meening, dat mijne jonge moedige paarden door het donderen van het geschut, het rollend geweervuur en het ongewoon wapengekletter schichtig worden en wij ligt een ongeluk krijgen konden; waarom hij ons raden zou, beide dagen te voet uit te gaan. Daar mijnheer VREDE en de meester van 't zelfde gevoelen waren, gaf ook ik eindelijk toe, schoon 't eigenlijk niet regt naar mijn zin was. Intusschen — men moet zich weten te schikken in de wereld.

Wij hadden de voorzigtigheid gebruikt van in eene herberg te Oosterhout al lang vooraf eene kamer te bestellen, en dus geene zwarigheid, om onder dak te raken.

Wij kwamen tijdig genoeg op den straatweg vóór het kamp aan, om ons in de voorste rij der tallooze toeschouwers te kunnen plaatsen. Er waren natuurlijk posten uitgezet, die den toegang tot de heide voor de troepen vrij moesten houden.

In den beginne, zoo lang wij daar nog vreêlig stonden, verlustigden wij ons zeer in het bont woelig schouwspel, dat zich na 't uitrukken der divisie uit de straten van het kamp voor onze oogen ontwikkelde. Onderscheiden generaals kwamen met hunnen staf aangaloppeeren, de adjudanten renden heen en weder, de bataljonsoversten en kapiteins namen hunne manschappen voor 't laatst nog eens in oogenschouw. In 't eind verhief zich een luid hoezee van den kant van Tilburg, dat de komst van den prins veldmaarschalk met zijne zonen en luisterrijk gevolg aankondigde, en het werk van den dag begon.

Na verloop van eenigen tijd begon het ons eenigzins benaauwd te worden op de door ons gekozene plek. Gedurig kwamen nieuwe hoopen nieuwsgierigen toestroomen, en de honderden verkeerden al ras in duizendtallen. Naarmate de menigte toenam, werd ook het gedrang grooter. Onze goede vriend de notaris kwam daardoor bitter in de klem. Er ontstond namelijk achter ons onverhoeds zulk een dringen en stooten, dat de deftige heer zijne plaats niet langer inhouden kon en, door een duchtigen stomp, dien hij van achteren ontving, mobiel gemaakt, ettelijke schreden werd vooruit gestuwd, waarbij hij zich, met aflegging van de hem statige houding, om niet op zijn neus te vallen, tot het maken van eenige luchtige dansmeesterskabriolen gedwongen zag. Bij het zien van den dreigenden blik van den grenadier, op wien hij zoo losjes was aangehuppeld, zocht hij echter weêr met gelijke gezwindheid op zijne plaats te komen. Niet in staat, mijn' lachlust te onderdrukken, voelde ik op mijn' eigen rug eensklaps de aanraking van een' elleboog waardoor ik insgelijks tot het doen van eenige passen vooruit genoodzaakt was. Terwijl ik vrij knorrig omzag, klonk een donderend « Terug!" mij van voren in de ooren en voordat ik tijd vond, om mijne oogen naar die stem heen te wenden, voelde ik een geweerkolf op vrij onzachte manier met mijne arme teenen in aanraking komen. Geheel beteuterd wipte ik in één' sprong terug en kwam vlak op onzen meester te land, die zijne plaats tegen ettelijke jonge heeren — 't schenen wel kantoorbedienden — verdedigde, die hem grimmig toesnaauwden: « Hoe drommel dring je zoo, kerel? Zeg! wil je ruzie maken met ons lui?" waardoor de goede, zachte man doodsbeangst werd en van schaamte een kleur kreeg als bloed. Nu ik zoo onverwachts tegen hem aanvloog, helderde zijn bedrukte tronie op, daar hij zich misschien verbeeldde dat ik zoo haastig te zijner ondersteuning toeschoot. Om hem nu eenigermate te troosten, kon ik niet nalaten, aan die heeren mijne afkeuring te kennen te geven; doch ik werd in mijne toespraak gestoord door een' slag, dien ik van achteren op mijn' hoed kreeg en waardoor deze op mijn' neus en mijne bril daarvan af kwam, terwijl eene barsche stem mij toebeet: « Meneer, door je dikken kop benemje ons alle gezigt! Potdorie, als je hem niet in je zak kunt steken, stap dan op en zoek je eene andere plaats uit!"

Mijne bril zou zeker verloren geweest zijn, ware mijnheer VREDE, die heel klein en rap is, niet toegesprongen en had ze gered, terwijl ik mijne oogen van de noodlottige verduistering zocht te bevrijden, waarvan mijn neef PIETER SPA later te Londen al het onaangename ondervonden heeft.

Wie weet, wat avonturen we nog zouden beleefd hebben, zoo de wapenschouwing op dit oogenblik niet een begin genomen had. — « Geef acht, divisie! — Regts rigt u! — Schouder 't geweer! — Presenteer 't geweer!" klonk het kommando. De muzijk hief het Wilhelmus aan, de horenblazers volgden, de prins reed voor het front langs, en tot in de wijde verte zag men de onafzienbare gelederen der infanterie, die met hare witte pantalons en schitterende geweren den ligten, kleurigen voorgrond uitmaakte, terwijl de zwarte massen der kavallerie en artillerie tot verder, dan 't oog reikte, het donker verschiet vormden.

« Een prachtig gezigt!" zeide ik tot mijn vriend den notaris, terwijl ik mij het zweet van het aanschijn veegde, toen mijne bril, behoorlijk schoon gemaakt, weer teregt zette. « Waarlijk, iets fraaijers kan men onmogelijk zien!"

« 't Is mooi! 't Is mooi!" kreeg ik ten antwoord. « Het Hollandsche hart zwelt je in de borst bij 't zien van al die wakkere verdedigers van koning en vaderland!"

De heer notaris zou zijn vaderlandslievend hart waarschijnlijk nog verder lucht hebben gegeven, ware daar niet juist een flink vlug kereltje voorbij komen springen en had den spreker tamelijk onzacht op den regter, eenigzins vooruitgestrekten voet getrapt. « o Heere mijn tijd!" riep hij, eensklaps afbrekende, « ge hebt me daar precies op mijn eksteroog getrapt! Men dient toch wat toe te zien, waar men zijn voeten neerzet, mijnheer!" Maar het manneke hoorde dit niet meer en stond reeds ver van ons af op eene plaats, waar hij het heerlijke schouwspel denkelijk beter zien konde.

Deze trap had niettemin ten gevolge, dat mijn vriend de notaris voorsloeg, naar eene der cantines in het kamp te gaan, in plaats van het defileren der troepen, dat nu een' aanvang nemen zoude, af te wachten. Hetzelfde was ook mijn wensch, en de beide andere heeren hadden er niets tegen. Het overige van den dag besteedden wij tot het bezien van het kamp, waarvan ik hier geene beschrijving geven wil, en tegen den avond stond mijn rijtuig bij de Zeven Eiken, om ons naar Oosterhout af te halen.

Den volgenden morgen waren wij al vroeg bij de hand. De kurassiers braken onder lustig trompetgeschetter van het Oosterhoutsche marktplein op en wij volgden de scharen, die in ontelbare menigte naar de heide toestroomden, waar de manoeuvres zouden plaats hebben. Wij zagen, dat de verschillende korpsen reeds op het terrein geschaard stonden. Dien dag kon men zich vrijer bewegen en waren er geene posten, die ons tegenhielden. De menschenstroomen golfden in verschillende rigtingen uiteen, en daar wij besloten hadden, ons niet weer, zooals gisteren, aan het gedrang bloot te stellen, kozen wij niet ver van de troepen een standpunt, waar wij, genoegzaam alleen, door niets werden belemmerd.

De evolutiën begonnen met dat enkele pelotons zich van de bataljons afscheidden, zich op zekeren afstand vóór de linie verstrooiden en dan op elkander vuurden. Dit, ik meen, dat men het tirailleren noemt, had eene geruime poos geduurd en ons, naar men wel denken kan, kostelijk vermaakt, toen plotselijk eene groote beweging onder de hoofdmassen ontstond. De linien vóór en achter ons hadden zich al verder en verder uitgebreid, van weerzijden kwamen versche afdeelingen oprukken op de verstrooid vechtende troepen keerden in allerijl tot hunne verschillende bataljons terug. Wij waren omsingeld: dat zag ik dadelijk in. Ik schoof mijne bril hooger op terwijl de notaris zijn tooneelkijkertje voor den dag haalde en angstig in 't rond zag. Zoodra ik mij overtuigd had, dat aan geen ontkomen meer te denken was, zeide ik zoo bedaard mogelijk:

« Wat hebben we dan nu aan te vangen, mijne heeren?"

De notaris liet op deze vraag zijn' arm met den opgeheven kijker bij het lijf neervallen en zei, zoo bleek als een doek:

« Heere en mijn tijd! Kijk, kijk! Ik geloof, dat ze van zins zijn, om al te maal vuur te geven!"

« Dat mogt' de weerga! Waar bergen wij ons dan?" riep ik.

« Ik geloof 't waarempel ook! zei de meester met eene stem, die trilde van angst.

« O neen, neen ze zullen niet! Ze zien immers wel, dat hier menschen staan!" riep ik met de hand op het hart, dat mij voelbaar bonzend tegen de ribben aansloeg.

« Kijk, daar leggen ze waarachtig de geweren aan! De hemel beware ons!" schreeuwde mijnheer VREDE en viel op de knieën, zoodat hij in eens zoo klein was, als een jongetje van zes jaren.

De woorden waren hem naauwelijks over de lippen, of er volgde een kraken en ratelen, dat ons allen hooren en zien verging.

Ik kreeg mijne bedaardheid het eerst terug: want ik zag, dat wij allen onverzeerd waren en hoewel met bevende lippen, vermaande ik mijne lotgenooten, zich stil te houden, daar toch van de met los kruid geladen geweren geen onmiddelijk gevaar te duchten was.

« Wie weet dat! Wie weet dat!" jammerde onze schoolmeester op klagelijken toon. « Er zijn voorbeelden dat men zich bij de rondeeling van de patronen vergiste en dat enkele soldaten met scherp schoten, in plaats van met los kruid!"

« Gekheid!" zeide ik. « Dat is onmogelijk."

« Nu al gebeurt dat ook niet," kermde de notaris, « hoe ligt is er toch kans, dat hier of daar een laadstok steken blijft. Ge weet wel van dien sapeur voorleden jaar, die hier morsdood bleef van een laadstok, dien hij dwars door zijn lijf kreeg, en wiens weduw van de prinses......"

« Ook doen de soldaten wel eens graspropppen op de patronen," viel de meester hem in 't woord, « om de geweren harder te doen knallen. Hoe ligt komt daar een steentje bij, dat een mensch zijn levenslicht voor altijd uitblaast!"

« Ik verzeker je op mijn woord, dat ik daar al wat door de lucht hoorde fluiten," kreunde mijnheer VREDE en rigte zich een weinig van den grond op.

« Zou 't in dit kritiek geval niet best zijn, dat we allen plat op den buik gingen liggen?" vroeg mijn vriend de notaris.

« Ei wat!" riep ik en veinsde meer moed, dan ik op dat oogenblik werkelijk bezat. « Daar zal ons geen kwaad van overkomen."

Dat had ik pas uitgebragt, of de tamboers begonnen den stormmarsch te slaan, en de linie, waar wij het digst bij waren, rukte in gezwinden pas en met gevelde bajonet op, zoodat de heide er van sidderde en dreunde. Daarbij liet zich ook uit de verte een gedonder hooren, alsof de stukken of de ruitereskadrons in vollen aantogt waren. Thans ontzonk mij de geveinsde moed. In spijt van mijne dikheid, zocht ik door loopen te ontkomen, en de overigen volgden mij als razend op de hielen na. Daar de troepen nu echter ook van de tegenovergestelde zijde in stormtred aanrukten, was aan geen ontkomen te denken.

(*Het vervolg hierna.*)

Heeren Geabonneerden, welke het bedrag van het 3° en 4° Kwartaal van 1842 nog niet hebben voldaan, zullen het niet ontvangen der Courant daaraan te wijten hebben.

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 9 Maart. Sedert den 7 dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Sarah, R. Nicholson, Blyth, steenkolen; Le Jeune Clementine, J. Mutel, Duinkerken, ballast; Cyclope, H. Rogers, New-York, katoen en rijst.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

De Handelaars, B. H. Nyman, ballast, Koningsberge.

BATH, den 2 Maart. Gedurende de maand Februarij 1843, zijn aan het kantoor van In- en Uitklaring, Expeditie en Betaling alhier de navolgende Schepen ingeklaard:

36 met stukgoederen, 71 ledig, 8 met steenkolen, 28 met met hard- zink- en straatsteen, 7 met hout en houtwerk, 1 met meubelen, 8 met kalk, 1 met hennipstroo, 1 met rijtuigen, 2 met lijnzaad, 1 met brandhout, 51 ledige schepen voor versche visch en mosselen; te zamen 215 schepen.

Uitgeklaard: 38 met garst, 14 met haring en visch, 47 ledig, 52 met stukgoederen, 18 met tarwe, 1 met ajuin, 3 met meekrap, 2 met boonen, 2 met oud ijzer, 15 met haardasch, 5 met haver, 4 met hoepen en biezen, 5 met zaad, 1 met raapkoeken, 43 schepen met versche visch en mosselen, 1 Stoomboot; te zamen 239 schepen.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.